

BÁO CÁO CỦA HỘI VIÊN PHỤ NỮ

*Phạm Thị Hôm, HVPN thôn Yên Thắng,
xã Yên Lễ, huyện Như Xuân - Thanh Hóa*

***Kính thưa các bác lãnh đạo
Kính thưa các vị đại biểu!***

Tên tôi là Phạm Thị Hôm, dân tộc Thổ, là hội viên phụ nữ thôn Yên Thắng, xã Yên Lễ, huyện Như Xuân, tỉnh Thanh Hóa, làm nông nghiệp thuộc hộ gia đình chính sách.

Tôi vô cùng phấn khởi và vinh dự được báo cáo tại Đại hội đại biểu Phụ nữ toàn quốc lần thứ XI. Kính chúc sức khỏe các vị đại biểu, chúc Đại hội thành công tốt đẹp.

Thưa Đại hội !

Sau khi kết hôn năm 1980, chồng tôi tiếp tục phục vụ quân đội, đóng quân tại chiến trường Campuchia, đến năm 1986 về nghỉ chế độ bệnh binh. Năm 1992 chồng tôi lâm bệnh nặng, gia đình đã cố gắng chạy chữa nhưng không qua khỏi. Chồng mất, bỏ lại cho tôi 4 đứa con trai thơ dại, cháu đầu mới 10 tuổi, cháu út mới lên 5, nhà cửa dột nát, cơm nhiều bữa không đủ no, quần áo không đủ mặc. Điều tôi trăn trở lo nghĩ nhất là lời dặn của chồng “Em hãy nuôi dạy con nên người”, trong khi xã hội ngày càng phức tạp, các tệ nạn xã hội ngày càng nhiều, con thì toàn con trai.

Tôi xác định muốn cho con nên người thì con phải được học hành tử tế, mà muốn học được thì phải có ăn có mặc, nhưng thực tế trong cảnh 5 mẹ con cô cút, gánh nặng đè lên hai vai, bên làm cha, bên làm mẹ; nghề nghiệp gia đình chỉ là thuần nông, một mình với 6 sào ruộng nước, 6 sào chè đồi, tôi băn khoăn làm sao có đủ tiền để nuôi các con ăn học, cộng thêm công nợ anh để lại nhiều, thật vất vả vô cùng.

Suy nghĩ về việc học của các con, tôi tâm niệm câu của công cha ta: “*Cho ruộng tiền cũng không bằng cho nghiên cho bút*”. Tôi nói với các con, dù mẹ con ta có phải ăn rau ăn cháo thì các con vẫn phải được học và tôi đã bắt đầu bằng số tiền tích cóp ít ỏi từ làm ruộng nước và chè đồi để mua dê sinh sản về nuôi, mong nhanh có thu nhập. Sau một thời gian vì các cháu bận học không có người chăm coi, tôi phải bán dê mua máy quay chè về để sơ chế chè nhà và làm thêm cho hàng xóm kiếm chút tiền công. Sau một thời gian chè mất giá, tôi lại chuyển sang nghề làm đậu phụ, nuôi thêm lợn gà, lúc tranh thủ gánh mắm, cá khô đi bán ở các làng lân cận, rồi ra chợ làm bánh cuốn, đồ xôi bán. Mùa vụ tôi phải tranh thủ đi cày, cuốc thuê cho bà con hàng xóm để góp nhặt từng đồng gửi cho con ăn học. Nhiều lúc tôi tưởng chừng như hoàn toàn bị gục ngã, song nghĩ đến chồng con tôi lại gượng đứng lên tự bới đất lật cỏ để nuôi con. Tôi đã từng phải bòn 8 quả trứng gà đem bán lấy tiền cho con làm hồ sơ thi Đại học, phải công con đến trường cách nhà 5 cây số đường rừng khi con bị ốm ...

Công việc gia đình tuy bận rộn, vất vả, hết 6 sào ruộng nước rồi lại lên vườn đòi hái chè, tôi về sao chè, gần như hôm nào cũng đến tận một hai giờ sáng mới được nghỉ, song tôi vẫn dành thời gian cho con học nhiều hơn. Ngoài việc động viên con học, tôi luôn nhắc nhở các con: “Nhà ta đã nghèo lại coi cút. Bố các con không còn nữa, chỉ có một mình mẹ bận bịu công việc, cho nên các con phải biết bảo ban nhau, anh phải biết làm gương cho các em, không được đánh chửi, cãi cọ lẫn nhau”. Ý thức được hoàn cảnh gia đình, các cháu đã tự giác vừa học, vừa giúp mẹ các công việc gia đình, đồng áng. Vì nhà không có điều kiện nên các con tôi ngoài giờ học chính khóa đều tự ôn, tự học tại nhà và đã lần lượt thi đỗ vào các trường Đại học.

Cháu Nghị, cháu Vương đỗ vào Học viện Biên phòng, cháu Duẩn đỗ Đại học sư phạm Vinh - khoa Lịch sử; cháu Việt đỗ Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn – khoa Báo chí. Quá trình học tập tại trường, các cháu luôn phấn đấu và đạt được nhiều thành tích. Cháu Nghị được tham gia cuộc thi Olympic các môn Khoa học Mác-Lênin, Tư tưởng Hồ Chí Minh, được tặng học bổng VIFOTEC của Quỹ Hỗ trợ Sáng tạo Kỹ thuật Việt nam và Giải thưởng Sao tháng Giêng của Hội sinh viên Việt Nam năm 2004; cháu Vương được học bổng Vừ A Dính năm 2005; cháu Duẩn được tặng học bổng Vừ A Dính năm 2006. Đặc biệt, hai cháu Nghị, Vương đều được kết nạp vào Đảng cộng sản Việt Nam từ khi đang là sinh viên năm thứ hai và lúc ra trường đều đạt bằng loại giỏi. Đến năm 2011 cháu Duẩn cũng được kết nạp vào Đảng. Hiện nay, các cháu đã ra trường và có công việc làm ổn định, cháu Nghị, Vương đang công tác tại Bộ đội Biên phòng tỉnh Thanh Hóa, cháu Duẩn công tác tại UBND xã Thanh Lâm – Như Xuân, cháu Việt công tác tại Báo điện tử VTC – Hà Nội.

Đạt được những kết quả như ngày hôm nay là có sự cố gắng vươn lên của các con và sự phấn đấu vượt qua mọi khó khăn của cả gia đình. Bên cạnh đó, tôi còn được nguồn an ủi động viên, giúp đỡ thường xuyên, kịp thời về ngày công, giống, vốn của Chi hội phụ nữ thôn Yên Thắng, Hội LHPN xã Yên Lễ và Hội LHPN huyện Như Xuân.

Trên đây là những lời tâm sự chân thành về những gì mà bản thân tôi và các con tôi đã từng trải qua. Cảm ơn các quý vị đại biểu đã chú ý lắng nghe.